

полягають у впровадженні інноваційних підходів, а саме цифровізації, розширенні мережі та інтеграції інноваційних рішень для задоволення потреб сучасного споживача. Таким чином, зосередження на інноваційних підходах та ефективна реалізація намічених напрямків дозволять ТОВ «Фрог» утримати лідерські позиції на ринку та забезпечити довготривалий розвиток компанії.

Список використаних джерел:

1. Вараксіна О.В., Іщейкін Т.Є., Онупко О.М. *Управління конкурентоспроможністю підприємства: теоретичний аспект. Держава та регіони. 2020, № 5 (116), С. 24-29.*
2. Гречан А.П., Бабиш Л.М., Парфентьєва О.Г., Наконечна С.А. *Особливості оцінки конкурентоспроможності національної економіки України в умовах глобалізації. Вісник НТУ, № 1, 2020. С. 124-130.*
3. Євтушенко Н.О., Гончар Д.К. *Механізм управління конкурентоспроможністю підприємств України. Економіка. Менеджмент. Бізнес. Київ : ДУТ. 2021. №1 (35). С 16-21.*
4. Кравчук І.І., Лавриненко С.О., Бездітко О.Є. *Менеджмент інноваційного підприємництва: стратегічний розвиток бізнес-процесів. Східна Європа: економіка, бізнес, управління. Видавничий дім «Гельветика» Випуск 6(33) 2021. С. 134-140.*

УДК 005.21:351.77:364

Чуприна С.Л.,

*асистент кафедри захисту України та безпеки життєдіяльності
Полтавський національний педагогічний університет
імені В. Г. Короленка*

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ЯК ОСНОВА УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОЮ СФЕРОЮ ДЕРЖАВИ

Рушійною силою трансформації соціальної сфери виступає стратегічне управління, яке визначає пріоритети, цілі та інструменти реалізації соціальної політики на всіх рівнях влади. Його застосування охоплює довгострокове планування фінансів, розробку програм модернізації соціальних установ і впровадження спеціалізованих проєктів.

Без цілісної стратегії, яка поєднує зусилля державних і місцевих інституцій, досягнення сталого соціального розвитку неможливе. У цьому контексті стратегічне планування виступає не просто управлінським інструментом, а фундаментом ефективної соціальної політики.

Завдяки стратегічному плануванню стає можливим налагодити ефективну взаємодію між органами державної влади та системою соціальної політики на

загальнодержавному й регіональному рівнях. У цьому процесі створюється раціональна модель управління соціальною сферою, здійснюється комплексна оцінка наявних ресурсів і забезпечується їх цільове використання відповідно до пріоритетів управлінської діяльності. Стратегічний підхід дозволяє розкрити потенціал соціальної сфери та системи її управління в контексті актуальних потреб суспільства. Водночас вдосконалюються механізми взаємодії між усіма управлінськими суб'єктами, впроваджуються сучасні інструменти прогнозування, аналітики, моніторингу та гнучкого коригування стратегій розвитку, що забезпечує адаптивність і ефективність змін [1].

Досягнення соціального ефекту через економічне зростання забезпечується завдяки використанню різних мультиплікаторів: інвестиційного, бюджетного та податкового, кожен із яких сприяє підвищенню доходів регіону залежно від відповідних фінансових стимулів. На цій основі формується стратегія соціального розвитку, яка спрямована на подолання бар'єрів і має адаптивний характер. Її ключові напрями включають: визнання соціальної сфери як повноцінного сегмента економіки; стимулювання концентрації населення у містах; розвиток ринку соціальних послуг через комерціалізацію [2].

Основними напрямами стратегічного планування у соціальній сфері є наступні:

- дослідження поточного стану соціальної сфери, виявлення основних проблем, потреб населення та оцінка ресурсних можливостей.
- формулювання довгострокових цілей розвитку соціальної сфери та визначення ключових напрямів, які потребують першочергової уваги.
- створення конкретних заходів, проєктів та ініціатив, спрямованих на досягнення визначених цілей з урахуванням ресурсів та строків реалізації.
- планування і розподіл фінансових, кадрових та матеріальних ресурсів, необхідних для реалізації стратегічних завдань.
- відстеження ефективності реалізації стратегії, аналіз результатів і внесення необхідних змін для досягнення запланованих результатів.

Стратегічне планування дозволяє формувати чіткі пріоритети, визначати довгострокові цілі та обґрунтовувати напрямки розвитку соціальної політики держави. Планування охоплює аналіз потреб населення, оцінку ресурсів та прогнозування соціально-економічних змін та сприяє підвищенню ефективності бюджетного використання коштів. Важливою складовою є впровадження сучасних технологій моніторингу та коригування соціальної політики. Отже, застосування стратегічного підходу сприяє підвищенню рівня прозорості управлінських процесів і посиленню механізмів підзвітності у сфері надання

соціальних послуг, що призводить до зростання рівня соціального добробуту населення та зміцнення інституційної стійкості соціальної системи держави.

Список використаних джерел:

1. Ісаєва С. Дефінітивний вимір стратегічного планування розвитку соціальної сфери. *Публічне управління і адміністрування*, 2022 р., № 3 (77). URL <https://surli.cc/oqpxkt>
2. Матусяк С. Формування стратегії соціального розвитку регіону. URL <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2558>

УДК 005.35:005.21

Шедько Д.В.,

*здобувач третього рівня вищої освіти,
Національний університет «Києво-Могилянська академія»*

ОСОБЛИВОСТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Корпоративне управління означає систему, за допомогою якої компанії спрямовуються та контролюються. Воно визначає розподіл прав і обов'язків між різними учасниками корпорації — такими як рада директорів, менеджери, акціонери та інші зацікавлені сторони — і встановлює правила та процедури ухвалення рішень щодо корпоративних питань. Таким чином, корпоративне управління забезпечує структуру, в рамках якої формуються цілі компанії, засоби для їх досягнення та механізми моніторингу результатів [1]

Одночасно зовні підприємства принципи корпоративного управління впливають на культуру взаємодії з клієнтами, партнерами та суспільством, як приклад – втілення принципів ESG (Environmental - навколишнє середовище, Social- соціальний аспект, Governance - управління). [1]

Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом була підписана в 2014 році та набула чинності в 2017. Ключові напрямки угоди включають: формування зони вільної торгівлі, синхронізація законодавства України з законодавством ЄС, формат політичної та економічної інтеграції, реформи в сфері верховенства права, захист прав людини, боротьбу з корупцією та розвиток корпоративного управління. [2] Формування та розвиток корпоративного управління в ЄС формує та розвиває «Організація економічного співробітництва та розвитку» (англ. OECD), яка об'єднує декілька десятків країн – членів.

Особливості корпоративного управління обумовлені: сформованою вагомою долею підприємств після приватизації, коли ще не було вдосконалені корпоративні стандарти, високою долею державних підприємств а економіці